

Kl. 10:32

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

I nu mere end 20 år har vi drøftet traktatændringer i EU, og det er selvfølgelig med god grund. Der er jo sket mange forandringer i de 20 år, og så må EU også forandre sig. Muren faldt, vi fik under det danske formandskab tredoblet medlemstallet fra 9 til 27 lande, og EU er dermed blevet verdens største økonomi. Vi er tydeligvis blevet en global spiller, og det betyder så også, at vi har et globalt ansvar. Men den lange traktatproces har i den forbindelse ikke været uden omkostninger. Vi har i lange perioder været alt for optaget af os selv, og debatten om institutioner og procedurer har ofte overskygget de konkrete resultater til gavn for borgerne, som jo er det egentlige formål med det hele.

Nu er vi med reformtraktatens egne ord rede til at fuldføre denne lange proces. Det traktatudkast, som vi skal tage stilling til, er et resultat af den debat, som det franske og nederlandske nej til forfatningstraktaten satte i gang.

Tænkepausen – som vi også har haft – med gode folkelige høringer har haft sin virkning. Reformtraktaten indeholder de bestemmelser, som er klart nødvendige for, at EU nu kan skabe resultater til gavn for sine borgere i større omfang end hidtil. Ligesom den danske arbejdsmarkedsmodel er blevet et forbillede for hele Europa, er vores praktiske resultatorienterede europapolitik under betegnelsen resultaternes Europa nu også blevet en fællesbetegnelse. Resultaternes Europa er lige præcis ånden i reformtraktaten. EU skal effektiviseres og demokratiseres. De fælles værdier og målsætninger understreges, og der er klare afgrænsninger i forhold til de nationale kompetencer. Jeg skal bare minde om alle de ting, statsministeren nævnte i forbindelse med de fremskridt, der ligger i reformtraktaten, så det skal jeg ikke gentage.

Men det er jo tydeligt, at retorikken omkring en europæisk forfatning er udgået. Der er hverken flag, symboler eller hymner. Der er ikke et helt kapitel om grundlæggende rettigheder, som kan få traktaten til at ligne en national grundlov. Der er heller ikke tale om en total nyskrivning af EU's samlede traktater, der er bare tale om at gennemføre en ændringstraktat med de nødvendige forbedringer, på samme måde som tilfældet var med Nicetraktaten, som ændringstrakten her, reformtraktaten, ændrer og reformerer. Det vil sige, at reformtraktaten er et praktisk, fornuftigt arbejdsredskab, der skal få EU til at

fungere bedre, så vi igen kan påtage os vores rolle i verden, og derfor vil jeg nu tale om det udenrigspolitiske område i forbindelse med reformtraktaten.

Her har en af Europas grundlæggende svagheder jo altid været mangelen på evne til at tale med én stemme. Kissingers berømte spørgsmål om telefonnummeret til Europa blev ikke stillet for sjov. Hvem skulle han ringe til, når han skulle finde ud af, hvad Europa mente?

Vi er kommet et stykke vej siden, men der skal gøres meget. Reformtraktaten fastholder med rette princippet om, at udenrigspolitikken formuleres af 27 suveræne stater i et mellemstatligt samarbejde. Det er også vores opfattelse. Inden for denne ramme indeholder reformtraktaten tre vigtige forbedringer.

Først kan nævnes, at den vil betyde, at EU's politiske og økonomiske virkemidler på det udenrigspolitiske område i vid udstrækning samles i ét embede. Tidligere har Solana som såkaldt høj repræsentant været den, som rejste rundt og førte EU's diplomati. Ved siden af var der så en Kommission med den store pengekasse, som forvaltede projekter overalt i verden. Det gav jo for mange kokke i køkkenet og betød lettere forvirring i omverdenen om linjen, og der var lange reaktionstider på grund af omstændelig koordinering.

Den situation vil reformtraktaten nu ændre på. Til afløsning for det gamle system udnævnes i EU en udenrigsrepræsentant og altså ikke en udenrigsminister, som det var i forfatningstraktaten. Denne udenrigsrepræsentant får titel af Unionens høje repræsentant for udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er selvfølgelig en klodset titel, men han er ikke udenrigsminister. Som vi sagde under forfatningstraktatforhandlingerne, er det en forkert betegnelse. Dengang var der ikke lydhørhed for den danske indvending på møderne, det er der nu, og det er blevet den betegnelse, vi går ind for.

Denne høje repræsentant for udenrigs- og sikkerhedspolitik skal både dække det, som er Solanas opgaver i dag, og skal derudover også være viceformand i Kommissionen med ansvar for udenrigsanliggender. Det skal selvsagt ske i et løbende samarbejde med den faste formand for Det Europæiske Råd. Dermed bliver den nye udenrigsrepræsentant både i stand til at komme med de udenrigspolitiske meldinger, som vi hører fra Solana i dag, og samtidig i stand til at bakke meldingerne op med konkrete midler. Det vil sige, at pengene direkte følger politikken.